מה לי א"ר שמעון מעמא דר' שמעון משום

מחשבה דמינכרא לא פסלה והא מחשבה

דמינכרא הוא או דילמא מעמא דר"ש משום

דכתיב יוואת תורת המנחה וזבח לא כתיב

אמר ליה 6 כלום הגענו לסוף דעתו של ר"ש

כרבה לא משני ליה משום קושיא דאביי כרבא לא משני ליה משום פו קושיא וואת

תורת החמאת כרב אשי לא משני ליה משום

קושיא דרב אחא בריה דרבא: חוץ ממנחת

חומא ומנחת קנאות: בשלמא מנחת חומא

ם חטאת קרייה רחמנא ²לא ישים עליה שמן

ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא וגו' אלא

מנחת קנאות מנלן דתני תנא קמיה דרב נחמן

דו מאמנחת קנאות מותרה נדבה א"ל שפיר

קאמרת יו בחמאת מזכרת עון כתיב בה ובחמאת

כתיב יואותה נתן לכם לשאת את עון העדה

מה חמאת מותרה נדבה אף מנחת קנאות

מותרה נדבה וכחמאת מה חמאת פסולה

שלא לשמה אף מנחת קנאות פסולה שלא

לשמה אלא מעתה אשם יהא פסול שלא

לשמו דגמר עון עון מחמאת דנין עון מעון

ואין דנין עונו מעון מאי נפקא מינה והא

חנא דבי ר' ישמעאל זושב הכהן יובא הכהן סתנא דבי ר'

זו היא שיבה זו היא ביאה ועוד ליגמר עונו

עונו מעון דשמיעת הקול דכתיב "אם לא

יגיד ונשא עונו אלא כי יו גמרי גזירה שוה

למותר נדבה הוא דגמרי וכי תימא יאין

גזירה שוה למחצה גלי רחמנא גבי חמאת

יו יושחט אותה לחטאת אותה לשמה כשירה

שלא לשמה פסולה אבל כל קדשים בין

לשמן בין שלא לשמן כשרים אלא מנחת

חומא ומנחת קנאות דפסולין שלא לשמן

מנלן חמאת מעמא מאי משום דכתיב בה

היא ה"נ הא כתיב בהו היא יאשם גמי הא

כתיב ביה הוא 🗈 ההוא הוא לאחר

הקטרת אימורין הוא דכתיב סכדתניא אבל

אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת

אימורין הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו

כשר ואלא הוא למה לי ילכדרב הונא אמר

רב יו יאשם שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר

לשום עולה יו ניתק אין לא ניתק לא אמר קרא

הוא בהוייתו יהא: אמר רב מנחת העומר

שקמצה שלא לשמה פסולה יו הואיל ובאת

להתיר ולא התירה וכן אתה אומר באשם נזיר

ז א מיי' פ״ה מהל' פקוה״מ הל"ח:

אהרן זאת תורת האשם קדש

. קדשים הוא לאו פירכא היא

. דלא חשי׳ אלא היכא דכתיב

אשם הוא דמשמע שישחט לשם אשם: ל6) כתיב. הוא

הקטרת אימורין בפרשת צו את אהרן והקטירם הכהן המזבחה

אשה לה׳ אשם הוא וליכא

למימר הוא אשם ולא שנקטרו

. אימוריו דהא הוא עצמו שלא

הוקטרו אימוריו כשר כדאמר

פ' תמיד נשחט: כגן בחטאת. נשיא כתיב: כדן באחר. דגבי חטאת: כדן עליו. דנדבה דשופרות עולה: כון יהא. ואשם פסול הוא: הס"ד ומה"ד. פסולה מהקטיר קומצה ושיריה:

בתוס' דף כב ע"ב ותוס' יומא דף ב ע"ב: **כט**] משני. ה"מ היכא דליכא דדמי ליה אבל

איכא דדמי ליה מדדמי ליה

ילפינן יש לומר דסמיך אקושיא דועוד א"נ י"ל דהיכא דאין

דחוץ מן: (ה) עיין בהשמטות

חלב ששחטה: מן אינן מרצין

. למה: **לפ**ו והא דכתיב וזאת

דף כב:) משני במן מדדמי ליה ילפינן שימה מקובצת (המשר) לפי שהג"ש מכחישות זו את זו אבל כאן ואיל בן שתי שנים וע״ק דמאי ובהוריו' בס"פ הורה כהן (ד' ח:) דאפש' לדרוש ל] דרשי׳ להו לי לתרוייהו וההיא דבפ׳ התכלת (לחמן ד׳ מה: ושם) קשיא גבי כבשים מעכבין את הלחם לא] וגמר בן ננס יהיו מיהיו ולא גמר אמאי חזית דמרבית אלו וממעט יהיו מתהיינה והתם מלינו למילף אלו וי"ל דאשם גזילות ואשם שפחה חרופה דמי ליה בשתי תרוייהו דלחם וכבשים מעכבין זה את שנים מה שאין כן באשם נזיר ואשם מצורע שהן בני שנה א): ע] רב. דאמר רב הונא זה וכן בפ"ב דיבמות (דף יו:) לא מכחשי אהדדי דמני למילף דמו האב ולא מן האם או מן האם ולא מן האב מיקרי אחווה: ליגבור עונו מעונו דשמיעת הקול. אע"ג דשמיעת הקול גופא ילפינו במה הלד בפ"ה דובחים הוי אשם אבל אם לא ניתק (ד' ח:) ובעיא היא בפרק איזהו מקומן . עדיין לרעייה ושחטו לשם ב) עולה פסול דאשם פסול הוי (זבחים דף נא.) אי דבר הלמד בבניו דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אב חוזר ומלמד בג"ש ולא איפשיטא מכל מקום פריך שפיר דלגמר עונו ירא ואשם פסול הוא ומהאי טעמא אמר ושחטו לשם עולה דאשם כבש ורעלה כבש ורוקא הכא דכתיב הוא הא שאר דבחים דלא כתיב בהו ג) הוא בין ניתק ובין לא ניתק כי שחטו לובח אחר כשר. הרגמ"ה: "-"4) עיין בהשמטות שרמות הממרת או מתחר שרמות הממרת או מתחר מעונו דשמיעת החול או נפשט מהכא דבר הלמד בבנין אב אין חוזר ומלמד בג"ש ש מימה דבהוריות פרק הורה כהן (דף ח:) ח) יליף דלח מייתי חשם תלוי אלא על ספק חטאת קבועה שבסוף המסכת יכן מסתבר ליה: יגן דמנכרא. שהוא מכזב בג"ש דנאמר אשם באשם חלוי ונאמר פסל רחמנא שלא יאמרו מותר ואשמו בלבור ואדרבה נילף עונו פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות מקרבנות: ידן שליה שמן לא יתן עליה לבותה: יתן שלא לשמה. כדמפרש לקמן אף היא: און מוטה. ההדלו שעורים מותר מן המעות יפלו לגדה לבדה היינו לשלש: יון אשם. הבשר לשם אל המובח ועורות הבשר לשם אל המובח ועורות "הבשר לשם אל המובח ועורות "הבשר לבותה" ביינו לשלש: יון אשם. מעונו דשמיעת הקול דעולה ויורד דהא דבעי למימר או דמותרה נדבה הוא דגמירי בי לא קאי ובפ"ק לשבועות (דף י.) אשכחנא דיליף שעיר דראש חדש לב! מעון עונו: חמאת מעמא מאי דכתיכ כה לכהנים: ימן מחטאת. דאפי׳ היא. בכמה דוכתי משמע דילפינן עיכובא בחטאת מנחת חוטא דקרייה רחמנא חטאת לא ילפינן לה מחטאת . משום מעוטא דאותה: הס״ר דכתיב בה היא כאן ובפרק קמא דובחים (דף י:) בשני מקומות לג! רבי מה״ד דכתיב בה. היא בו מ) ולא. שנשחט שלא לשמו ינן ולא. שנשהט שלא לשמו ואי קשיא תיפוק לי דחטאת פסולה שלא לשמה מושחט אותה לחטאת תריק דההיא למצוה: כן כשלא לשמו. ואי קשיא אשם נמי כתיב ביה הוא קודם שחיטה בצו את אליעזר אומר אף האשם אמר לו רבי יהושע חטאת נאמר בה היא

דובחים (דף ח:) בין דשמיעת הקול במה הלד ובמסקנא

בשחיטה כו' עד התם חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא ותימה דהתם בההיא פירקא לד] (שם ז:) אמר חוץ מן הפסח והחטאת להן יליף מקראי אחריני ותירן ה"ר חיים דחד לחטאת ששחטה לשם עולה וחד לחטחת לו] ששחטה לשם חטאת נזיר ומצורע וקשיא לפירושו א"כ מאי פריך לעיל דלשם חטאת נזיר ומצורע תהא כשירה ותרלה משום דכתיב זאת תורת החטאת תורה אחת לכל חטאות ויש דוחקים דהכא דריש הוא לעכב היינו הוא דכתיב בשעיר נשיא משום דקאמר בפ"ק דובחים (דף ה.)

כשרין ואינם מרלין דאשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשיה עולתה ואשם נמי קרב למותרו והשתא אי לאו דכתיב הוא בשעיר נשיא הוה אמינא חטאת נקבה דהיא גופה לא קרבה מותרה אלא לדמים כגון מפריש שתי חטאות לאחריות הוא דפסל רחמנא שלא לשמה אבל שעיר נשיא דהוי זכר והוא גופיה קרב עולה למותרו ליתכשר

ואשם

שלם לשמו כתב רחמנא הוא וכי תימא לילפו שאר חטאות מיניה בקל וחומר שמא לא ילפיגן יחיד מנשיא ועוד י"ל דהוא דחטאת אחא לגלויי אהוא דאשם דלא מעכב כהוא דפסח בפ"ק דובחים (גם זה שם) ושמא אי לא כתב אלא בפסח לא הוה דרשינן הכי ד) א"נ האי [הוא] דמטאת אתא לגלויי אההוא דמנחת חוטא ומנחת קנאות דמעכב כדדריש הכא ים: לאחד הקשרת אישורים. והא דכתיב לחן קודש קדשים הוא דריש בת"כ הוא קרב ואין תמורמו קריבה ולמעט חודה ואיל מיר דאינו נשחט בלפון ופרק קמא דובחים (גם זה שם) פירש בקונטרם דלא
ילפינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלא כשכתב הוא עם שם לש הקרבה כגון מטאת הוא אשם הוא ואע"ג דכתב אשם הוא אשם אשם [לה"] דריש בת"כ למעוטי אשם מזיר ואשם מלורע מכסף שקלים והא דדריש בספרי בפרשת זאת תהיה גבי אשם מלורע כי כחטאת יי כאשם הוא פרט לששחטה שלא לשתה נראה דאסמכתה בעלמא הוא: אלא הוא דמה די דבדרב הוגא. משמע דהוא דכתב לאחר הקטרת אימורין קא דריש והקטיר אותם הכהן המובחה אשה לה' אשם הוא (ויקרא ז) ולא כספרים דגרסי בפרק ואלו קדשים (תמורה ד' יו:) במילחיה דרבי עקיבה אשם הוא אשם אשם [לה"] הוא " (הוא) קרב ואין ממורתו קריבה דלבסוף מוקי ליה לכדרב הוגא ועוד דבח"כ דריש ליה למעוטי אם מיר ומצורע מכסף שקלים: אשם שניתק דרעייה ושחשו סתם כשר דעודה. הא מימה אמאי כשר לעולה הא אמרינן באות האשרת איים אות ובודב שוש של הוא המתוך במוך מעורס. השוש שבו זבן לועידה ושחפו פתם כשד דעודה. הם תיקה מתמי כסר נעונה הם תולדען כנון הטאה. גליון ואיה הא בסוף פרשת ויקרא אשם הוא במוך במוך מעודה בסרף במוך הוא היל לא במיב במוך מעודה במוך במוך במוך הוא היל לא במיב במון בעליו הוא במוך במון הבים הוא היל לא במיב במון לא המיב במון לא דעמין בעליו הוא לא דרשין בעליו הוא לא דרשין בעליו הוא לבמים במון שמוא במים במון בעליו הוא במוחת בעליו הוא במוחת בעליו הוא במוחת בעליו הוא משים הוא היל הוא האית להבי מאי מרבה אשם מוילות ואשם שפחה הרופה יכול שאני מרבה אשם מצורע תיל הוא ואית לגבי מאי מרבה שם מוא היל לגבי שהי שם ולא להבי שהי שם הוא היל לגבי שהי שם משם הוא היל לגבי שהי שים וקשה למה לי קרא לרבות אשם מילות השם שים הוא שם משם הוא היל לגבי שהי שים וקשה למה לי קרא לרבות השם משם הוא היל הלא המיב במון איל לגבי שהי שים וקשה למה לי קרא לרבות השם מילות הואשם שפחה הרופה בשיטא הוא מתב במוח הוופה במוחת במוחת במוחת במוחת במוחת הבים במוחת ב

מה לי שינוי קודש כו' [ג.] ושינויא דשני ליה לא מסתבר יב! להו דכ"ש חביאת קרייה רחמנא. לפי טעם זה לא היה לריך ללמוד בפ"ק דמחשבה דמינכרא יגן פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות: חעאת קריים רחמנה לא ישים עליהיד! לבונה כי חעאם היא. (ויקנא ה) מה דשמעתין לא קאי אלא יליף לה מדכתיב הוא: באי בפקא מינה הא מטאת פסולה שלא לשתה ביו אף היא פסולה שלא לשתה: מוסרה נדבה. תגא דבי רבי ישמעאד. בכיסוי הדס (חולין די פה) ופרק € המפלת בחן (נדה

> המעות יותר מן השעורים יפלו לנדבה דהיינו לשלש עשרה שופרות שהיו במקדש והיו נותנין בהן אותן מעות וכשהיה מזבח בטל היו קונין מהן כבשים לעולות הבשר לשם והעורות לכהנים וקרי להו נדבת ליבור: עון כתיב בה. מזכרת עון ובחטאת נמי כתיב ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה: מה חטאת מותרה נדבה. כדאמר בשילהי ולד חטאת במסכת תמורה (דף כג:) זו מדרש דרש יהוידע הכהן כסף אשם וכסף חטאות לכהנים יהיו דבר הבא ממותר חטאת וממותר אשם שהבשר לשם יון ועורות לכהנים: באשם כתיב [ויקרא ה] ולא ידע ואשם ונשא עונו: זו היא שיבה זו היא ביאה. מפרש בתורת כהניסט) מה ביאה חולד וקולה וטח ונותן לו שבוע. אלמא גמרינן ג"ש כה"ג ואע"ג דלא דמו התיבות הואיל ושניהם לשון ביאת

הבית הן ויש לשונות אחרים אבל זה עיקר: מעונו דשמיעת קול. דשמיעת קול חטאת היא: מנלן. הואיל ולא גמר מחטאת יח]: דכתיב בהי). במטאת נשיא מטאת הואכן ולא ישן שבא שלא לשמו: אשם נאמר בו הוא לאחר הקטרת אימורין. בפרשת לו את אהרן והקטיר אותם הכהן המזבחה אשה לה׳ אשם הואט והילכך אשם לא איפסיל בן בשלא לשמו דהא בהקטרה כתיב בא] והקטרה לאו עיקר הוא. וליכא למיפק הוא אשם ולא שנקטרו אימוריו שלא לשמו בבן דהא הוא עלמו שלא הוקטרו אימוריו כשר כדאמרינן בפ׳ תמיד נשחט במסכת פסחים (דף נט:) דנטמאו אימוריו או שאבדו לא מעכב כפרה ונאכל הבשר אבל פסח וחטאת כתיב הוא בשחיטה זבח פסח הוא נשמות יבן בג] מובובח נשיא כתיבי ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה לפני ה' חטאת הוא: ואלא הוא. דאשם למה לי: שניחק לרעייה. שנתכפרו בעליו באחר בר] ובחטאת אזלא למיתה וקיימא לוס כל שבחטאת מתה באשם רועה ולכשיסתאב ימכר ויפלו דמיו לנדבה ואם כבר ניתק לרעייה שמסרוהו לרועה ושחטו סתם כשר לעולה דהא סתמו לעולה ואין שם אשם עליו בה] דשופרות נדבה שו[לעולה] כדפי׳ לעיל: לא ניתק. דלא מסרוהו לרועה ושחטו (לשס) סתס לא מתכשר

לטולה דעדיין שם אשם עליו ובעי עקירה דלישחטיה בהדיא לשם עולה 🌼 אינן ליא כשירין למה הן באין ואמרינן מצינו בבאין לאחר מיתה שהם דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא מתכשר: דאמר קרא הוא בהוייחו יהא. בין 6)פסול הוא: פסולה. מהקטיר ושיריה אין נאכלין: להסיר. חדש: אשם נזיר. נזיר טמא מביא אשם להכשיר למנין נזירות טהרה כדכתיב והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשונים יפלו וגו' (במדבר ו): ರಾಗ

 לקמן קח, ב) [לקמן מה:] עירובין נא. מכוו יג: חולין פה. יכמות יו: נדה כב: יומא ב: מיר ה. הוריות ח: בכורות לב., ג) [זבחים מח. כריתות כב:], ד) וזכחים ה: וש"כן, ה) שם, הפריש מעות למנחת סוטה שון שוהוו ו) ג"ז שם וש"ל תמורה יח... והחלו השעורים הנותר מן המעות יפלו לנדבה. ל״ק, ת) [נ״ל ילקח בהם עולות הבשר לשם כו׳], קח בהם עולות הבשר לשם כרי],

[מלורע פרשה ז], י) היא

נית שעיר נשיא כתיב מטאת

נית, כ') [ייקרא דן, ל) [שם

מ') נייא ובשעיר. צ'יק,

מ') [ייקרא דן, ל) [ביקר דן, ל)

"" ש) ל"ק, ש) מיבה זו נמחק. ל"ק, ל) ועדיין אשם הוא ולא חזי לאקרובי לאשם הלכך פסול הוא. לחקרובי לחשם הלכך פסול הוא.
ביק, שה המכל מה: ללכלורה כך
ביל משום להכל מה: ללכלורה כך
ביל משום להפל הכב.
ביל משום להפל הכב.
ביל של המשם להמקשו
ביל משובי כך ע"ש אמנם מדמקשו
ב"ל בנס הכה"ה זו לא הועלו אלא
התללת קשה בני בכסשו כור א"ה
ביל לביל ובכמה דומרו בין ב"ש ב"ה
המלץ, ב"ל דכםי להו ע" בין ב"ה" הו
המלץ ע" כור ב"ל ב"ה" הו
ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ה" הו
ב"ל ב"ל ב"ל ב"ל ב"ה" הו
ב"ל ב"ל של שללורה הוא קשה שלום להולות הוא "ל"ל,
החלן, כ"ל ב"ל שלולור הוא לו הש"ם התם ע"ש:, מ) המעיין שם יראה דרב שימי בר אשי החשה ירחה דרב שימי בר חשי הקשה קושיא זו לר"ש ומצאחי בבאר שבע דלא היה הגי בהוריות לפנים כך ... א) דלמותר נדבה כי דבפ"ק דשבועות כו' דר"ת עון עון והס"ד. צ"ק, ב) נ"א לה ור"ל אול החברה בישרות בר סקנא דשמעתין קאי:, ג) ל"ל אם אינן מרלים למה כו". ל"ק, ד) ועוד יש לומר דהום דחטאת כו'. ל"ק, ה) וע' תום' זבחים ה: ד"ה מיעט:. ו) האשם. ל"ק, 1) מיבה זו נמחק. ל"ק, מוסף רש"י

שימה מקובצת

לום הגענו. כלומר לא הגענו. הרגמ״ה: כן משום. הגענו. הרגמ"ה: כן משום.
דקשיא וזאת: נן חטאת קרייה
דחפנא. וא"ח מה ככך והלא
בפ"ק דובחים בעי למיגמר
חטאת נויר וחטאת מצורע וה
מדי ופריך בכולהו פירכא ולא
מדי יליף מהדדי עד דמייתי
מיד ופקרא בכולהו פקרא בכולהו
בקרא בכולן לפיסולא והא נמי
אי חטאת מדייה החמנא היכיא
אי חטאת מדייה החמנא היכיא אי חטאת קרייה רחמנא היכא ילפינן מאידך הא איכא למיפרך . מה לחטאת שכן טעון כלי וצפון . וי״ל דודאי בחטאת גמורה לא וייל דוראי בחטאת גמורה לא שייך למילף מדקרייה רחמנה חטאת דכך שמן אבל מנתה הרי לאו חטאת שמה אמאי קרייה רחמנא חטאת שימ ליתן לוד יון חטאת והוי כמו פסוק מינותר עייל דהיק חטאת קרייה דחמנא להיות כמו חטאת בהמה שהיא תחתיה בעשירות וההיא שהיא תחתיה בעשירות וההיא ברי למינו ובירונית מהריים. כבר ילפינן בזבחים. מהר"פ: . חטאת קרייה רחמנא. וא״ת הלא בפ"ק דובחים מצריך קראי לכל החטאות ולא נפיק חד מאידך משום דחטאת קרייה רחמנא משום דחטאת קרייה רחמנא
וייל דלפי המסקנא ניחא דהאי
מילתא דהכא אינה עומדת איינ
אף למאי דס"ד השתא לא קשיא
מידי דבשלמא שאר חטאת
ששמן חטאת לא ילפינן מהדדי אם הפריש מעות למנחת קנאות ונשתיירו מהן לאחר שקנה המנחה אותו מותר יהא נדבה וניתנין לשופרות המיוחדין למעות נדבת צבור לקנות מהן למעות נדבת צבור לקנות מהן עולות לקייץ המזבח. הרגמ"ה: ס) קאמרת. עון כתיב בה כחטאת מה חטאת מותרה נדבה והשאר נמחק: ו) כי גמירי גזירה שוה למורה נדבה הוא דגמירי וכי תימא עיין תוסי דבמים דף יע"ב ד"ה היי הוא אומר- ז) עושתו אותה לתמאת אומר: ז] ושחט אותה לחטאת. עיין זכחים דף ז ע"ב: ס) ההוא לאחר הקטרת אימורין הוא דכתיב. והקשה רש"י בזבחים הא אשכחו הוא באשם שאינו

א) ועדי בכרייחות דף י ע"ב. ב) משמע דגרים בנהי ושמטו לשם עולה ולהאורה צ"ע דא"ב אפילו לא מיחק נמי דהא קיייל דאפיי אשה כשר אם שמטו שלא לשמו ואולי דלאהר שנהכפרו בעלים האחר כיין דפסול לשמו פסל נמי שלא לשמו אם לא דניתה, ב) להאורה צ"ע דא"ב אפילו לא מיחק נמי דהא קיייל בממורה דף יח דירעה עד שיסמאב או במסריש נקבה לשמוה דף יח דירעה עד שיסמאב או במסריש בממורה דף יח. ד) נראה דגיע ניחוק אם מספר בנמי דמן הססח וכיר. ועיי חום' ובמים דף ה ע"ב: